

Я, Юліяна, захоплююся Ліваном — Бейрутом — і всіма вірними, які були там присутні.

Це був вівторок, 2 грудня, коли я дивилася Святу Месу Святішого Отця Лева XIV. Вона була іншою, ніж у Римі, але людей було стільки ж, як і там.

Коли розпочалося причастя, я розплакалася.

Я плакала від щирого серця, бо бачила, що понад **триста тисяч паломників** приймали Святе Причастя **на язык**.

Я багато років молилася, щоб Святе Причастя давали лише на язык — це справжній і благоговійний спосіб приймати Господа. І тепер, у Лівані, **ніхто не приймав у руку**, жодна людина.

Святіший Отець усе це бачив, і я сподіваюся, що багато людей у Німеччині також це побачили.

Коли я плакала від радості, я почула слова Спасителя:

«Плачеш не лише ти — Я теж плачу».

Я справді плакала з глибини серця, бо велика радість наповнила мою душу.

Для мене це було підтвердженням, адже Спаситель не раз говорив:

«Причастя в руку є огидою перед Моїми очима».

У Марія-Лінден, де ми часто були на Святій Месі, багато людей приймають на язык.

Але у Форбаху, де я часто бувала в церкві, священник публічно сказав:

«Мені також не подобається причастя на язык».

Ці слова розбили мені серце.

Одна жінка сказала мені, що *приймати на язык дуже важко перебороти*.

Вона боялася, що скажуть інші.

Я завжди відповідала їй:

Ми не повинні слухати людей — ми маємо слухати своє серце.

Але коли люди теплі або байдужі, служать фальшивій побожності та роблять лише те, що всі роблять, тоді вони приймають у руку — і Спаситель не може дарувати їм ту благодать і любов, які Він хоче дати.

Я дякую Всемогутньому Богові — Пресвятій Трійці: Отцю, Сину і Святому Духу — що Він це мені показав і почув мою молитву.